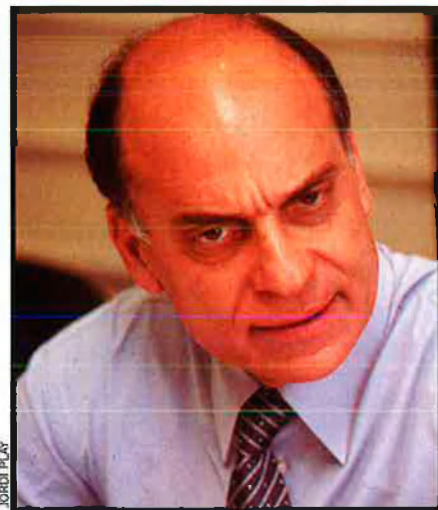

L'eurodiputat de Convergència i Unió Pere Esteve ha passat per la Universitat Catalana d'Estiu de Prada per un debat sobre l'Any Europeu de les Llengües. Des de la Catalunya Nord analitza el futur dels Països Catalans a Europa, la moció de censura que presentarà el socialista Pasqual Maragall i la Declaració de Barcelona.

“La moció de **censura** de Maragall neix fluixa”

Pere Esteve, a les terres del Conflent, i als peus del Canigó, se sent com a casa?

—En molts aspectes sí, però no en tots, perquè, per desgràcia, des del punt de vista diguem-ne administratiu, no estem estrictament a l'àmbit de la Catalunya del Principat, i també pel retrocés històric de l'àmbit català en aquestes terres. Tanmateix, hem de recordar que el retrocés ha canviat de signe i ara es va per un camí millor. Jo tinc molta confiança en el futur de la Catalunya Nord. A part de tot això, em sento absolutament a casa, a una casa comuna que és Europa.

—Vol dir que al final tots serem únicament Europa?

—Miri, Europa serà un marc en què probablement tots podrem ser definitivament el que som i, en definitiva, el que volem ser. És a dir, l'àmbit dels Països Catalans tindrà una capacitat

d'expressió, que si segueixen els estats serà interfronterer —per què no?—, però cada vegada més gran. Aquesta realitat europea és més present i crec que des de la Catalunya Nord és absolutament indiscutible que el vector sud de la Catalunya Nord, sobretot des que l'estat espanyol ha entrat a la Unió Europea, és molt més potent i creixent, des del punt de vista social i econòmic, que no el vector nord.

—El Govern balear i la Generalitat de Catalunya han iniciat una campanya titulada “El català, llengua d'Europa”. Quines accions es duran a terme per desenvolupar aquesta campanya?

—En realitat el que fan els dos governs amb aquesta acció es una campanya de tipus informatiu, que crec que és molt importat, perquè dóna a conèixer una realitat, com la catalana, que no és suficientment coneguda. Identificar que el català és l'única llengua d'àmplia difusió a Europa

que no té el reconeixement que tenen les altres, ni ara ni amb l'aplicació, és una realitat que convé donar a conèixer, perquè la gent no cregui que quan belluguem el tema del català a fora és perquè som una raresa. No ho som, som una llengua molt important. Això convé explicar-ho. Els eurodiputats catalans ja ens hem reunit dues vegades i hem acordat tres coses. La primera és estar-hi molt a sobre, en el dia a dia, en els més petits detalls. La segona, estimular que a escala de Catalunya s'expliqui millor el tema. En tercer lloc, ajudar a difondre a àmbit d'Europa la publicació editada pels dos governs per potenciar el tema. També estem duent a terme accions perquè la Generalitat Valenciana es pugui incorporar a aquesta campanya, encara que en aquest moment no hem signat cap document amb ells.

—La consellera de Governació, Núria de Gispert, ha afirmat en la seua estada a l'UCE que encara no és el moment d'indicar qui serà el candidat de CiU a l'Ajuntament de Barcelona. Tanmateix, no va dir res del candidat a la Generalitat. Està totalment decidit, doncs, que el candidat a la Generalitat serà Artur Mas?

—Dins del que són els acords de la constitució de la federació, és públic i notori que una de les previsions és nomenar com a candidat a la presidència de la Generalitat de les properes eleccions Artur Mas. El que passa és que el nomenament encara no s'ha produït. En tot cas, com que tàcitament jo crec que tothom té clar que és així, la urgència de fer aquest nomenament no és tan clara com altres temes que vostè em planteja. Respecte al tema de l'Ajuntament de Barcelona, l'últim que voldria seria entrar en conflicte amb Núria de Gispert, però crec que segur que el seu comentari es refereix a allò que podem dir d'òptica interna, que no discuteixo. En canvi, des de l'òptica externa jo em permeto modestament discrepar. Ja vaig defensar, quan era el secretari general, que les eleccions municipals s'han de plantejar amb molt de temps, molt: tant les persones com els programes. Per anar bé,

s'haurien de preparar amb dos anys d'anticipació. En l'anterior legislatura vam intentar fer-ho així, i no ho vam aconseguir del tot. Ara, en aquest moment, tota decisió sobre candidatures municipals i sobre programes municipals ja és urgent, per a Barcelona i per a qualsevol altre municipi de Catalunya.

—Veu Duran i Lleida alcalde de Barcelona?

—Miri, jo, sobre noms, sols diria una cosa: encara que no ens ha anat bé, segueixo pensant que CiU ha de seguir jugant cartes de primera línia per a Barcelona, queda clar?

—També en el marc de l'UCE, Pasqual Maragall va afirmar que el govern d'Aznar havia enganyat al govern de CiU en el tema del finançament. Com

que hem de triar els altres és la manera d'explicar allò que no és exactament, o que no és el que volíem. El que volia Convergència és un plantejament que tothom coneixia i que no s'ha pogut negociar amb el PP. A partir d'aquí podem posar l'èmfasi en la manera d'explicar si l'acord és bo o és molt bo... Sobre la base de què? Sobre la base del que es podia aconseguir amb el PP o del que volíem i del que és convenient. Per tant, si triem com a referència el que pensàvem que calia, l'acord està molt lluny. Però si es tria allò que creu que amb el PP es pot negociar, es pot arribar a dir que és un bon acord.

—També s'ha anunciat des del PSC que es presentarà a l'inici del nou curs polític una moció de censura contra el

"Que la gent no cregui que quan belluguem el tema del català és perquè som una raresa. No ho som, som una llengua molt important. I això convé explicar-ho."

d'enganyat se sent: gens, poc, molt o moltíssim?

—Miri, vostè em fa la pregunta molt ben feta perquè tothom té clar que l'acord que s'ha aconseguit és l'acord que el Partit Popular volia. Això està clar, perquè té majoria absoluta. El

govern de CiU. Creu vostè que Maragall té políticament motius per presentar-la?

—Una moció de censura es pot presentar per possibilitats de guanyar-la o per produir un determinat joc polític, no? Evidentment, Maragall sap des del primer dia que no té possibili-

tats de guanyar-la. Per tant, la planteja pel joc polític. I pel joc polític crec que l'ha plantejada fa molt temps i ara ja està molt gastada. A més, sembla que aquesta moció no compta amb cap simpatia, llevat del propi grup i, per tant, neix tocada, neix fluixa en l'únic terreny en què és viable, que és el joc polític.

—En el debat que es va fer a l'UCE, la secretaria de l'executiva del PNB, Josune Arizondo, soci de vostès en la Declaració de Barcelona, va afirmar que el PNB fa seus els postulats de dret d'autodeterminació de les nacions de l'estat espanyol. Creu vostè que caldria introduir al corpus jurídic de l'estat espanyol o de la Unió Europea el dret a l'autodeterminació?

—El dret a l'autodeterminació, en la seva aplicació, és un referèndum decisiu sobre la dependència o no dependència d'un altre estat. És un tema que genera les polèmiques lògiques de qui el vol i de qui no el vol. Com a dret és un dret absolutament reconegut i, per altra banda, en el cas que m'ocupa, que és el de Catalunya, no solament el defensa el meu partit, sinó que el defensa el Parlament d'una manera majoritària. Per tant, és un dret que el meu país té. La manera d'aplicar-lo és el que pot ser subjecte de discussió. El meu partit i jo en particular ens movem en la idea que està plantejada en la Declaració de Barcelona. La Declaració de Barcelona és una aposta per l'estat, no contra l'estat. Aquest és un primer tema que no ha estat prou valorat. Intentar plantejar-la com una figura trencadora és molt negatiu perquè precisament les forces que van signar la Declaració és la primera vegada que es comprometen públicament en una aposta per l'estat, el que passa és que

és per un estat plurinacional. Un estat plurinacional vol dir el reconeixement d'una sèrie d'aspectes de tipus polítics, socials, competencials, de representació, econòmic, que requereix un plantejament diferent i que l'estat autònom no ha resolt. Per tant, més que estar parlant d'un principi, que com a tal no té discussió, on hem d'entrar és a discutir a fons a Catalunya, als Països Catalans, per una banda, al País Basc, per un altra, a Galícia i a la resta de l'estat, la discussió sobre la importància que té reconèixer aquesta diversitat, sobre la riquesa que representa, allò que a la Declaració de Barcelona diem "la nova política". Per tant, nosaltres, el que escollim com a prioritat en aquest terreny és que hi hagi un diàleg, un debat que no hi és i que no està prou obert.

—És conscient que el plantejament que acaba de fer és contradictori amb allò que planteja l'anomenat bloc constitucionalista que conformen el Partit Popular i PSOE?

—Sí, però fixi's que, en tot cas, situar el debat en aquesta discrepància ja ajudaria molt. Si aquesta discrepància es discutís d'una manera, permeti'm que li digui, més democràtica, més raonable, això ja significaria un avenç. La Declaració de Barcelona ha ofert aquest marc. Precisament a l'última reunió que vam tenir a Bilbao vam oferir, precisament, diàleg a les forces d'àmbit estatal. Ara li diré que els que es diuen bloc constitucionalista de vegades són menys constitucionalistes que nosaltres. Per exemple quan alguns del PP i del PSOE han volgut ser més papistes que el papa i han dit que la Constitució és intocable. Dir que la Constitució és intocable és una expressió anticonstitucional, que quedi clar.

—Quines serien les nacions de l'estat espanyol a què caldria reconèixer el dret a l'autodeterminació?

—Clarament quatre. És a dir, les quatre llengües existents a l'estat espanyol ens donen la pista.

—Entesos. Pensa vostè rebre a Brussel·les els representants de la Plataforma en Defensa de l'Ebre?

—Sí, amb això em vaig comprometre. Ells van visitar Brussel·les al juny, els vaig rebre, vam estar parlant, em van estar explicant les seves raons, que ja coneixia, però era la primera vegada que directament me les plantejaven, i quan em van anunciar que vindrien, evidentment els vaig dir que si en aquella data jo estava a Brussel·les, els rebria.

—Creu que el debat al voltant del Pla Hidrològic (PHN) significarà una pèrdua de pes de CiU a les terres de l'Ebre?

—Jo crec que avui dia tothom de CiU sap que el debat al voltant del PHN ens representarà un cost, un cost polític. El que passa és que com que estem convençuts que el compliment dels acords serà beneficiós per a les terres de l'Ebre, la variable temps aquí compta molt. És a dir, que la gent vegi que les coses que s'han fet han estat molt positives. La garantia que els recursos que es treguin són els recursos que es poden assumir, i la garantia també de tot el que s'ha compromès que es pugui fer, serà, al llarg del temps, un element positiu. Que el temps demostrï que el que s'ha dit que es farà, es faci, i que el que s'ha dit que es vigilarà, es vigili, serà molt important i una variable que ens afavorirà. Hi ha tota una sèrie d'inversions acordades que indiscutiblement són favorables, això està clar. Ara, hi ha altres aspectes, sobre si el cabal d'aigua que s'agafa és tolerable o admissible des d'un punt de vista ecològic. La vigilància sobre això, l'eficàcia sobre aquesta activitat de vigilància, donarà a la gent una confiança, que en principi podria haver-hi no estat. L'eficàcia del que s'ha acordat serà un element important de quin serà el cost polític real, negatiu o positiu.

“Tothom sap que el debat del PHN ens representarà un cost. Nosaltres estem convençuts que el compliment dels acords serà beneficiós”

Xesco Guillem